Kürtçülüğü ve PKK'yı – terörü Bediüzzaman bitirir!

Emekli komutanlar itiraf etti: Güneydoğu'da hata yaptık… (Sadece Güneydoğu'da mı, tüm bölgelerde, tüm bölgelerde…) Kara Kuvvetleri eski Komutanı Aytaç Yalman, "Bizler 'Kürt yoktur' diye eğitilmişiz. Kürtleri, Türklerin kolu olarak görüyoruz. Ortalıkta dağlarda gezerken, karda yürürken kart-kurt sesleri çıktığı için Kürt denilmiştir, gibi tarifler dolaşıyor." (Milliyet/08 Kasım 2007)

Bu ve benzeri itiraflar, 85 sene sonra nihayet emekli paşalardan sökün etti… De, acaba emeksizler hala aynı telden mi çalıyor? Buyurun K.K.Komutanlıından Hizmete Özel, "Türkiye'de Yıkıcı ve Bölücü Akımlar" isimli kitaptan pasajlar (tarifler dolaşmıyor, okutuluyor!):

"Dağların yüksek kısımlarında, tepelerde yaz ve kış aylarında erimeyen karlar vardır? Bu karların üzeri, güneş açınca hafif eriyerek buzlaşır, camsı parlak ve sert bir tabaka ile kaplanır. Üst kısmı sert, altı yumuşak kardır.

"Bu karın üzerinde yürününce, ayağın bastığı yer içeriye çöker ve Kırt-Kürt diye bir ses çıkarır. İşte bu sese izafeten sıkışmış kara-yatkın kara Kürt kar veya Kürtün denmektedir…" (s. 43-44.)

Ne müthiş bir sosyolojik tesbit ama! Gülmeyiniz, ağlanacak halimize! Bunlar ciddi ciddi askerî öğrencilere okutuluyor ve halen brifingler veriliyor. Hiç kimse sorgulayamamış:

Kafkaslarda, Suriye ve İran çöllerindeki kumlar da "Kart-kurt" diye mi ses çıkarıyor? Belki de, Gacır-Gucur diye çıkarıyor ve Gürcü de oradan gelmedir, ne dersiniz? Karadenizin eteklerindeki karların sesini merak ettiniz mi? Faj-fuj, Flaz" diye ses çıkarır. Çünkü, oranın karı, o kadar sert değildir. Böylece Laz da oradan gelmiş olmalı!

İşin garip tarafı, bu kitap halen, 21. asrın Türk subaylarına okutulmaktadır! Ya şu cümlelere ne dersiniz?

"Her Türk milliyetçi olmaya mecburdur… Tek doğru yol, Atatürkçülük milliyetçiliğidir." (s. 41.)

Yıkıcı ve Bölücü Akımlardan bir şemaya gelince: "Aşırı Sağ Gruplar"/Aşırı Milliyetçilik/Teokratik(dini) devlet savunucuları/Tarikatlar, Siyasi Partiler, Yurt İçi ve Dışı Kuruluşlar/ Tarikatlar: Nurculuk (Tarikat değildir oysa) Süleymancılık(keza…) Nakşibendilik, Ticanilik, Biberilik, Kadirilik." (s. 24.)

Ve sürü heyeyan, saçma-sapan iddialar… Eğer mideniz bulanmayacaksa, bir örnek sunalım:

“Nurculuk diğer mezhep ve tarikatları reddeder, milliyet farkı tanımaz. Kur’an’a inananların yeşil bayrak altında toplanmasını, şeriatın hakim kılınmasını, tüm medeni alemden uzak durulmasını, cumhuriyetin kaldırılmasını, Halifeliğin yeniden ihyasını öngörür ve tabii ki, halife bu Said Efendi olacaktır. Nurculuğun asıl amacı ibadet falan değildir. Bugünkü demokratik rejimi kesinlikle reddeder.” (s. 35, 38.)

İki maddesi hariç; hangi birisini düzeltelim? Bir sefer Nurculuk, diğer mezhep ve tarikatları tanır ve onların farklılıklarının psiko-sosyal ve ilmi tahlilini yaparak ispat eder. Avrupa ikidir diyerek, ilme, tekniğe, hak ve hürriyetlere çalışan Avrupa ile medeniyeti ile işbirliğini öngörür. Eski hal muhal diyerek, Halifeliğin gücünün Meclis’in zımnında yaşatabileceğini söyler. Kur’an’a inananların, Kur’an ve ay-yıldızlı kırmızı hilalin altında toplanılmasını hararetle savunur. Risâle-i Nur Külliyatı bile bayrak rengindedir! Kur’ân ve Sünnet’in ihyasına çalışır. Cumhuriyeti ve demokratik rejimi kesinlikle reddetmez; demokrasi ve cumhuriyet adı altındaki kanunsuzlukları, diktatörlüğü, keyfilikleri ve zulümleri reddeder. Nurculuğun yegâne gayesi imandır/ibadettir…

Diğer tarikat ve cemaatlerle ilgili bölümleri aktarsam, gülmekten mi kırılır, üzülmekten mi perişan olur, komik bulmaktan mı ayılır, bayılırsınız, karar veremediğim için aktarmayacağım…

Komutanların sadece itirafları yetmez! Nerede hata yapıldıysa, önce yanlış bilgileri düzeltmeli ve gerçekleri olduğu gibi anlatmalı. Adeta, bilgi ve ilim seferberliği başlatmalı.

Eğer Bediüzzaman Said Nursî olmasaydı, belki de Doğu ve Güneydoğu Anadolu tamamen kopmuştu. Ve eğer Bediüzzaman, eserleri ve talebeleri rahat bırakılsaydı, bugün ne Kürtçülük (ne Kart-Kurtçuluk), ne aşırı milliyetçilik, ne PKK, ne de Ermeni meselelerimiz olurdu. O şeriatın, yani Kur’ân’ın hakikatlerini Kürtlere de daha iyi anlatacak ve onların hepsini kurtaracaktı. Buyurun:

“Câmiü’l-Ezher Afrika’da bir medrese-i umumiye olduğu gibi, Asya Afrika’dan ne kadar büyük ise, daha büyük bir darülfünun, bir İslâm üniversitesi Asya’da lâzımdır. Tâ ki İslâm kavimlerini, meselâ Arabistan, Hindistan, İran, Kafkas, Türkistan, Kürdistan’daki milletleri, menfi ırkçılık ifsat etmesin/bozmasın. Hakikî, müsbet ve kudsî ve umumî milliyet-i hakikiye olan İslâmiyet milliyeti ile “Mü’minler kardeştir” (Kur’ân, Hucurât, 10.) Kur’ân’ın bir kanun-u esasîsinin tam inkişafına mazhar olsun. Ve felsefe fununu ile ulûm-u diniye (din ilimleri) birbiriyle barışsın ve Avrupa medeniyeti, İslâmiyet hakaikiyle tam musalâha etsin/barışsın. Ve Anadolu’daki ehl-i mektep ve ehl-i medrese birbirine yardımcı olarak ittifak etsin diye (gerçek tevhid-i tedrisat), vilâyât-ı şarkiyenin merkezinde hem Hindistan, hem Arabistan, hem İran, hem Kafkas, hem Türkistan’ın ortasında, Medresetü’z-Zehra mânâsında, Câmiü’l-Ezher üslûbunda bir darülfünun (üniversite), hem mektep, hem medrese olarak bir üniversite için, tam elli beş senedir Risâle-i Nur’un hakaikine çalıştığım gibi ona da çalışmışım. En evvel bunun kıymetini (Allah rahmet etsin) Sultan Reşad takdir edip yalnız binasını yapmak için 20 bin altın lira verdiği gibi, sonra ben eski Harb-i Umumîdeki esaretimden döndüğüm vakit, Ankara’da mevcut 200 meb’ustan 163 meb’usun imzası ile 150 bin lira, o zaman paranın kıymetli vaktinde, aynı o üniversite için vermeyi kabul ve imza ettiler. Mustafa Kemal de içinde idi. Demek, şimdiki para ile beş milyon liraya yakın bir tahsisat vermekle, tâ o zamanda böyle kıymetdar bir üniversitenin tesisine her şeyden ziyade ehemmiyet verdiler. Hattâ dinde çok lâkayt ve garplılaşmak ve an’anattan tecerrüd etmek taraftarı bulunan bir kısım meb’uslar dahi onu imza ettiler. “Yalnız onlardan ikisi dediler ki: ‘Biz şimdi ulûm-u an’ane ve ulûm-u diniyeden ziyade garplılaşmaya ve medeniyete muhtacız.’

“Ben de cevaben dedim: Siz, farz-ı muhal olarak, hiçbir cihette ihtiyaç olmasa da, ekser enbiyanın Asya’da, şarkta zuhuru ve ekser hükemanın ve filozofların garpta gelmelerinin delâletiyle Asya’yı hakikî terakki ettirecek, fen ve felsefenin tesiratından ziyade hiss-i dinî olduğu halde, bu fıtrî kanunu nazara almayarak garplılaşmak namıyla an’ane-i İslâmiyeyi bıraksanız ve lâdinî bir esas yapsanız dahi, dört beş büyük milletlerin merkezinde olan vilâyat-ı şarkiyede millet, vatan selâmeti için dine, İslâmiyetin hakaikine kat’iyen tarafdar olmak, size lâzım ve elzemdir. Binler misallerinden bir küçük misal size söyleyeceğim:

“Ben Van’da iken, hamiyetli Kürt bir talebeme dedim ki: ‘Türkler İslâmiyete çok hizmet etmişler. Sen onlara ne niyetle bakıyorsun?’ dedim.

Dedi: ‘Ben Müslüman bir Türkü, fâsık bir kardeşime tercih ediyorum. Belki babamdan ziyade ona alâkadarım. Çünkü tam imana hizmet ediyorlar.’

“Bir zaman geçti, (Allah rahmet etsin) o talebem, ben esarette iken, İstanbul’da mektebe girmiş. Esaretten geldikten sonra gördüm. Bazı ırkçı muallimlerden aldığı aksülâmel ile o da Kürtçülük damarıyla başka bir mesleğe girmiş. Bana dedi: ‘Ben şimdi gayet fâsık, hattâ dinsiz de olsa bir Kürdü salih bir Türke tercih ediyorum.’

“Sonra ben onu birkaç sohbette kurtardım. Tam kanaati geldi ki, Türkler bu millet-i İslâmiyenin kahraman bir ordusudur.

“Ey sual soran meb’uslar! Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona yakın İranlı ve Hintliler var. Yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van’daki medreseden aldığı ders-i dinî mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırktaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmiyeyi tanımayan, sırf ulûm-u felsefeyi okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum.” (Emirdağ Lâhikası, s. 438-440.)

Ve Bediüzzaman’ın Kürt hemşehrilerine şöyle seslendiğini söylemeli: “Eğer siz insan olsanız, hükûmet ve İstanbul ve Türkler nasıl olsalar olsunlar, size fenalıkları dokunmaz, fakat iyilikleri gelir.” (Münâzarât, s. 44.) “Emin olunuz, biz Kürtler başkalara benzemiyoruz. Yakînen biliyoruz ki, içtimaî hayatımız Türklerin hayat ve saadetinden neş’et eder (çıkar).” (Age, s. 126.)

Komutanlar hata ettiğini itiraf ettiğine göre; bu mantığı ve çarpık yapılanmış rejimi ayakta tutmaya çalışan yöneticiler de, iş adamları da, aydınlar da itiraf etsin. Geç kalınmış, ama imkânsız değildir. Barış ve güven, Bediüzzaman’ın, Kur’ân ve Sünnet’ten sunduğu Risâle-i Nur reçetelerindedir.